

Kedves Testvérek!

Arról szeretnék szólni a mai evangélium kapcsán, hogy: Hogyan jutnak el a Jézusnak a tanítványai a hit örömére, a hithez és az örömhöz? Ahhoz a hithez és örömhöz, amit leginkább így szoktunk kifejezni, hogy hiszünk a föltámadt Jézusban, hogy a föltámadás öröme az életünket meghatározó öröm, hogy a föltámadt Krisztussal való kapcsolatunk az életünket alakítja, formálja és meghatározza.

Ez a történet rendkívüli történet, azért, mert senki nem találkozik benne a föltámadt Jézussal. Ezért ez a történet talán a leginkább az a történet, ami megszólíthat bennünket abból a szempontból, hogyha bármikor és bármilyen módon van bennünk bizonytalanság, kétely, hogy hogyan is van a föltámadás. Én nem merem talán azt mondani, hogy én valaha, egész életutam során a szó szoros értelmében találkoztam volna a föltámadt Jézussal. Most nem tagadva a szentáldozásban a föltámadt Krisztussal való találkozásunkat. Mégis kifejezve az embernek azt a töprengését és vívódását, sok szempontból nehézségét, hogy: „Annyira jó lenne úgy szemtől szemben, hát, annyira jó lenne.” Ezért ez a történet azoknak is szól, akik azt mondják: „Én nem hiszek.”, vagy azoknak, akik azt mondják: „Hiszek, hiszek, de annyira jó lenne sokkal világosabban, egyértelműbben látni, tapintani, találkozni.”

Amikor a föltámadás öröméről beszélünk, vagy a hitünkben megjelenik ez, hogy én bízok, és hiszek a föltámadt Jézusban, akkor a föltámadás örömhíre, a föltámadás rész jön Istentől, az örömhír pedig mi tőlünk. Nem úgy van, hogy a föltámadás örömét adja Isten, mi pedig hát, akkor valahogy hangoljuk magunkat erre az öröme. Nem, a föltámadás ténye jön Istentől. Az öröm bennünk formálódik és alakul ki. Mikor a föltámadás öröméről beszélünk, abban már mi benne vagyunk. A föltámadás örömhírében a hír az, amit Jézus tesz, ez az Ő föltámadása. És ez a hír hogyan lesz örömhír? Úgy, hogy mi kapcsolódunk hozzá. Az ember tehát nem a föltámadás örömhírével találkozik, hanem a föltámadással, vagy a föltámadt Jézussal valamilyen formában, és ez úgy lesz föltámadás örömhíre, hogy az bennem örömmé válik.

Kiben válik a hír örömmé? Mint ahogy Mária Magdolnáról azt mondja az evangélista János apostol, hogy kora hajnalban, még mikor sötét volt, indult el azért, hogy találkozzon Jézussal. Még a sötétben indult neki. Mária Magdolnában hogyan lesz a hír örömhírré? Ugyanis, amikor elindul Mária Magdolna, hogy még a sötétben megpróbáljon találkozni Jézussal, tulajdonképpen rossz helyre megy. Hát, ahova megy, ott Jézus nincsen. Milyen gyönyörűsége ez, hogy az ember, aki elindul a sötétben, hogy találkozzon Jézussal. Úgy is mondhatnánk, mehet rossz helyre is, nem ezen fog múlni, hanem azon fog múlni, hogy akárhova is ment, ahogy ő éppen ezt gondolta, meg sejtette, meg hitte, meg remélte, vagy ki tudja, hogy a lényeg mégis csak az, hogy ő már elindult.

Kora reggel odaérkezik, kora reggel, hogy Jézussal legyen. Megint csak az emberi gyöngeségnek ez a része, hát nyilván nem így tud majd Jézussal lenni, hogy odamegy a sírhoz. Mert a szívének a vágya az, amikor a sírhoz megy, hogy Jézussal lehessen. Milyen érdekes, látjátok, hogy az emberi gyöngeség, aki úgy őrzi Jézust, még itt Mária Magdolnára utalva, hogy meghalt, és ott van a sírban, hogy mégse ez számított, hanem az, hogy ő már kora reggel a szívének az Isten és Jézus utáni vágyára hallgatva Vele akart lenni. És mert már kora reggel Vele akart lenni, mondhatnánk így is, egy nagyon egyszerű átkötéssel, hogy már a reggelt is Vele akarta kezdeni, a napot is Vele akarta kezdeni. Ez lehetővé teszi számára, hogy a hír örömhírré váljék benne.

Azután megy Mária Magdolna, és el akarja újságolni a tanítványoknak; Péternek, Jánosnak. Kiben válik örömhírré a hír, hogy Jézus föltámadt? Akinek a Jézussal való kapcsolatából újból és újból föltörnek azok az események, élmények. Ez persze negatív esemény is lehet. „Nem tudom, hogy hol van, nem tudom, hova tették. Értsétek meg, nem találom. Nem történt már elég baj vele meg velünk? Most még ez is? Hát, nem volt nekünk elég az összes csalódás, a kereszthalála, és most még ez is?” Milyen érdekes, hogy ez, miközben már ennél rosszabb nem lehet, gondolhatták nagypénteken, és most kiderül, hogy bizonyos szempontból úgy tűnik, hogy de lehet, hogy lehet, ez még lehet rosszabb, még lehet bizonytalanabb, még lehet kiismerhetetlenebb. Milyen érdekes, hogy kinél válik akkor ez örömhírré? Aki akármit is élt át Jézussal kapcsolatban, megy, mert tudja, hogy ezt van kinek mondani. Hogy ez nem csak az ő története, bár most ezt ő élte át így, hanem ez még

másoknak is története. És akármit is éltünk át az Istennel való kapcsolatban, de jól esik elmondani valakiknek még, azért, hogy aztán ez a történet mi bennünk is formálódjon, alakuljon, és tovább szövédjék.

Ebben a történetben mindenki fut. Az a különbség csak, hogy van, aki gyorsabban fut, mint a másik. Mária Magdolna is fut, Péter is fut, meg János is fut; mindenki fut, János gyorsan fut. Aki Jézusért hajlandó futni. Ebben megint csak az emberi rész, hogy egyszerre mosolyra ingerlő, és egyszerre olyan fölemelő. Tulajdonképpen Mária Magdolna, amikor mondja a hírt, téved, hát téved. Azt mondja, hogy „Elvitték az Urat, valaki elvitte az Úr holttestét, és nem tudom, hová tették.”, ezt mondja. Tehát amit mond, az nem is igaz. Mondjuk most már nagyon-nagyon szigorúan, de nem úgy van. Érdekes, hogy az, hogy ő elmondja, hogy mit gondol erről, ez sem akadály a örömhírnek. Nem jól gondolja. És hogy a tanítványok pedig egy nem valódi hír nyomán indulnak el, és ez sem akadály a örömhírré válásnak bennük, nem akadály. Mert min múlik, megint csak? Nem az, hogy az most pontosan úgy volt, mert nem úgy volt, hanem hogy nekiállnak futni, és hogy ennek a futásnak később meglesz az eredménye és a gyümölcse. Meg akar bizonyosodni arról, hogy mi történt itt tényleg Jézussal, aki ezért még futni is hajlandó. Őbenne a hír örömhírré tud válni.

Kiben válik a hír örömhírré? Akikben ott van az a nyitottság, az a kíváncsiság és az az érdeklődés, hogy odaszaladunk a sírhoz. De nem tudjuk, hogy ott mi várhat ránk. Ez is csak, egy picit nem megmosolyogtató, de közben nem fölemelő is egyben. Erre nekiállnak futni, hogy megnézzék a sírban a semmit. Mondhatnánk azt, ez aztán esztelenség, és ezért még futnak is, hogy megnézzék, hogy a sírban nincsen semmi. Mégis ő bennük válik a hír örömhírré. Miért? Azért, mert őket nem az üres sír érdekli, hanem a kíváncsiságuk, a nyitottságuk, az érdeklődésük, az érzékenységük, az a befogadókészség van bennük, hogy az Isten bárhol, bármikor, bárhogyan megmutathatja magát, és hátha ott! Ahonnan a hír az volt, hogy ott semmi nincsen, hogy hátha még ott is valahogyan az Isten megmutatja magát, ahol azt gondoljuk, hogy ott aztán tényleg semmi nincsen.

Mit akarnak a tanítványok? Hát nyilván, valamiféle bizonyosságot, valami egyértelműséget. Most akkor már végre derüljön ki, hogy mi történt, hogy mi lett Jézussal! Most már derüljön ki! Milyen érdekes, miközben az emberben ott van a vágy: „Most már derüljön ki, és legyen világos!”, mit kapnak a tanítványok? Jeleket. A bizonyosság a mi vágyunk, és nagyon gyakran nem bizonyosságot kapunk, kész dolgokat, hanem magokat kapunk, hogy azokat a magokat elültessük. A magokról aztán gondoskodjunk, és öntözzük, és adjunk nekik tápanyagot, és dédelgessük, és óvogassuk, esetleg karóhoz kötözzessük, hogy fölnövekedhessék, és védjük őt a kártevőktől. Az Isten nagyon gyakran magokat ajándékoz nekünk, és a többit ránk bízva, mert a növekedést ő meg fogja adni.

Akkor így a záró gondolat pedig ez, ha van üzenete ennek a mai evangéliumnak. Akkor az, hogy a föltámadásból ki ne hagyjuk magunkat. A föltámadás arra hív meg bennünket, hogy fölismerjük, hogy benne vagyunk, hogy az bennünk lehet élő és eleven Isten. Végérvényesen lássuk azt, hogy amikor ezt mondjuk, a föltámadás öröme, hogy akkor a föltámadás az a tény, amit az Isten ajándékoz nekünk, az öröm pedig az által jön létre, hogy fölismerjük, hogy abból mi részesedni akarunk, és ki nem akarunk kimaradni belőle.

Ezért most egy emberi gondolattal hadd fejezzem be. Hiszen a történetben a minden tévedés, és gyarlóság, és bűn, és minden ellenére, végül ez megtörténhet bennünk. Most egy emberre szeretnék hivatkozni, mégpedig egy olasz pszichológusra, aki azt az eredeti gondolatot üzeni nekünk, azt mondja: „Cselekedj úgy, mintha minden rajtad múlna.” De talán ezt a fél mondatot ismerjük már ugye? Sokszor így fejezzük be, ez úgy a hit beszédjében meg szokott jelenni, hogy: „Cselekedj úgy, mintha minden rajtad múlna, és higgy Istenben, mintha minden Istenen múlna!”. De ez az ember, a maga emberi módján a következőképpen fejezte be: „Cselekedj úgy, mintha minden rajtad múlna, és közben derülj és örülj annak a tudásnak, hogy tudod, hogy ez nem így van.” Tegyéél mindent úgy, mintha rajtad múlna, és közben ápolod az örömet, a derút, és a tudást, hogy hála az égnek, ez nem így van. Mert a Föltámadt Jézus velünk van és a megígért Szentlélek itt működik közöttünk. Amen.